

זה בוחם (האופרה הישראלית) מראה מה קורה כאשר גיישה יפאנית בת 15 הופכת לפועלת פאריסאית עניה ושחפנית, ה' מתאבדת. מתקוטטת וגוססת בחברת הבוהמה של השכונה הלאטינית לפני 130 שנה.

הגיישה הפאריסאית היא מיציקו סונהרה, האירחת היפאנית של האופרה, שחגגה את נצחונה התלאביבי הראשון בדמות מאדאם באטרפליי. עתה, בשחקה מעין מאדמואל צ'ריצ'סאן, היא מקסימה שוב את הצופה במישקה העדין, השובה לבבות. תנועותיה דיימ של לבון, המחפפות כפרפרים באויר בעשרות הבעות, משרות אחירה מיוחדת על הבמה השפה היפאנית בפיה, אף שהיא הופכת את שירתה לגרזנית מאד, מוסיפה משהו אכזסטי. כאשר היא שרה "סאיוורה" (להלואה), מרוצה כל מי שזו המילה היפאנית היחידה הידועה לו.

מכיון שגם את שפת רוב שאר השחקנים אי-אפשר להבין, בשל מבטאם העברי הלוקי, אין הלשון הזרה מפריעה.

סונהרה שרה יפה, אך הפעם אין היא יוצאת דופן לגבי הזמרים הישראלים. ידו בקרסקי, בדמות המשרור הסנטימנטלי רו' דולפי, בעל קול קטן ולירי, משמש לה כן זוג מתאים. בחלקים הנמוכים הוא חלש למדי, אך בטונים הגבוהים הוא שולט יפה.

בין שאר הזמרים הצטיין מרדכי בן-שחר בדמות מארסל הצירי. קולו בהיר למדי, שירתו תרבותית מ.ד. ומשוקקו הער מצטיין בהשואה לזה של חבריו החיתורים. אירנה בליזניק שרה יפה ובבטחון את תפקידה של מיט, אך דרוש מאמץ של דמיון כדי לראותה כפאריסאית קוקטית ונשכנית, הגוררת אחריה את מאהביה. יתכן כי אולי שוקן היתה מצליחה יותר לגלם דמית כזו. כאשר גזעת מימי-מיציקו בעדינות יפאנית, ישנם רגעים בהם נוגעים המוסיקה ו' המשחק כאחד ללב. אחרי מאדאם באטרפליי, זהו פופציניצ'ון נוסף של במאית אדיס דה-פיליפ.

מאחורי הקלעים

אגרוף על רגל אחת

ביטוח מיוחד כמינו נתבקשה לעשות חברת לויס הלונדונית: החברה המסרטה את חזיונות ל'היסט' ביטחה את התיאטרונים הישראלים, ששחקניהם משתתפים בכרטיס, מפני כל נזק אפשרי וביטול הצגות. העלוי לים לחול אם ייגזק, חס וחלילה, אחד ה' שחקנים בעת ההכרטה ברחבי הארץ. . . . **מצעדי הפזמונים**, שגחל אשתדק הצלחה מרובה, עשוי ליהפך לתופעת קבע חדשנית ת' הקשורה ביום-ההעצמות. מתקיימים דיו' נים על ביצוע מצעד זה גם השנה. . . . **ה'ילדים** הוא נושא תחוכנית החרושה ש' מכינה עתה רביעיית מועדון התיאטרון. את התוכנית, העסקת בענייני דיומא מנק' דת מבטם של ילדים, כתב דן אלמגור והבמאי שלה הוא אחד מבעלי המועדון: יוסף מ' לוא. . . . **"בריתיים סבורות"**, הצגתה הראשונה (לעת עתה) של תיאטרון זווית, איננה ממהרת לסגור את הדלתות: ההצגה מניעה השב' למספר ה-50, שהוא מספר עגול מדי לגבי תיאטרון צעיר ומתחיל. ה' הצגה תהיה תגנית ותחלה במסיבה שיעורך התיאטרון לכבוד הצלחתו. . . . **ז'ק לוי**, מעמל ששמו ידוע היטב בין שחקני ה' תיאטרונים המרבים להשכים לפתח אולפן, וזה סוף סוף לקחת חלק פעיל בהכנת הצגה: שניים משחקני אהל, דוד סמדר ואיתן פריבר, לומדים אצלו את תורת האיגרוף על רגל אחת, כדי להשתמש בה הלכה ל' מעשה, בהצגתו הקרובה של אהל — **עד נהר אהל**, בבימויו של יואל זילבר. . . . **אורי זוהר** יחזור בהצגה הבאה של בצל ירון לתפקיד שחקן, אחרי שבהצגה האחרונה הסתפק בתפקיד בקיורה עליוני אפרים קר שון, יהיה שם אל בונים. . . . **"ברד אנ' שי הסתיו"**, המחזה המקורי של זאב בן-חיים, שהבימה הידועה על הצגתו בעונה זו, לא יוצג כנראה לפני ראשית העונה ה' באה. הסיבה: צחת השחקנים שעמד להופיע בו הגיע, עם ראשית החזרות, למסקנה ה' אחידה כי המחזה טעון עיבוד יסודי לפני שיוכל לעלות על הבמה. עיבוד זה נעשה עתה על ידי ג'יס' אלונג, קרוב לודאי של המחזה יצג בכל מקרה משום שהבימה כבר קנתה אותו מידי מחברו.

שייע גלור, שהעניק את גביע = הכדורגל לקבוצתו, מסכו הנשיא - ואני!

שייע גלור, אדריכל הנחנח של מכבי בפריצה אופינית.

המונצח

סוקר וראיתי שהוא השמיט אותו. בעטתי שוב. הכדור התחיל ללכת לשער. אלא ש' בדרך היה עוד המגן יפת. הא רץ אחרי הכדור וניסה לעצור אותו, אלא שבמקום זה הוא רק עזר לו להכנס. תודה.

עכשיו כבר האמנו שאם לא יקרה גם למלכס, הגביע ישאר שוב פעם אצלנו. עוד לא הספקנו לתפוס מה קרה. אמנון אהרונס' קינז הכנים לויסוקר את הגול הרביעי. גול שאפילו אני הייתי מתבכיש לחטוף אות. נשארו עוד עשר דקות לסוף המשחק. שח קני הפועל חרקו שן. היו אדומים. אני חושב שיותר מרוב בושה, מאשר מרוב מאמץ. ודחאק אז הפסקנו לשחק. זה לא נכון שלא היה לנו אויר וכה. פשוט היינו בטו ח' בנצחון. דבר כזה מחליש באופן טבעי את הקצב. את זאת ידעו התחת תקואים זמל, והכניסו לנו שלושה אחד אחרי השני. ק' בל' נו הלם. חשבנו שאפשר להגיד שלום לגב' ע. הרגעים האחרונים נמשכו כמו שנה. חכני לשריקת השופט במקום לשחק. עשינו שטות. אבל לא יכולנו לשחק יותר. זה משהו פסיכולוגי שאני לא מבין בדיוק. וכשנשמעה שריקת הסיום נוכחנו בקושי שהמצב ה' ע' ד' 3:4 לטובתנו. התחבקנו והתנשקנו ואני הלכתי לקבל את הגביע-מהנשיא.

אני לא זוכר בדיוק מה הוא אמר לי. הייתי כל כך נרגש. אני חושב, אם אני טועה שהוא אמר לי: "שמעתי עליך." ואני עניתי לו: "גם אני שמעתי עלך."

אחר כך התנפלו עלינו האוהדים. ומה שלא הצלחתי להצצע בכל המשחק נפצתי אז. משהו דחף את הגביע לתוך העין שלי ועשה לי חתך בגבה. אין דבר, זה לא כאב. גיבוס, המאמן של פתח-תקוה, חיבק אתי. ראיתי את נחום סטלמן, דוקא בחור טוב, כשהוא יורד עצב קצת. אבל כשראה אתי אמר לי: "המשחק לא חשוב, העיקר זאת העליה." זה מה שאני הייתי אמר לו כש' אנחנו היינו מפסידים: "העיקר זה איך ער' לים למגרש."

נסענו לאכול ארוחת ערב, ואת הלילה בילינו במועדון אדריה עד הבוקר. מכל בתי הח' לים הביאו את השחקנים הפצועים שלנו, ומרוב שמחה כמה מהם הבריאו קצת. אני לא יודע כמה בקבוקים שתה. אבל בסוף הערב נשארו 130 בקבוקים של יין הנשיא ריקים. בחיי שאני לא יודע מי גמר אותם. אני גם לא יודע מי שילם.

סוף טוב, הכל טוב. מה שחבל לי רק זה על החליפות השחורות של העסקנים של הפועל. הם יצטרכו לחכות בארו עוד שנה. אולי אז תהיה להם הזדמנות להשתמש בהן. בינתיים שישם ג'טלין. אשתי פנינה אר' מרת שזה דחאק מוע' ל.

זאת היתה אחת הסיבות להפסדם. אנחנו עלינו בהרגשה שאין מה להפסיד, ואחרי הפסד לבני-יהודה זאת לא תהיה כבר בושה להפסיד הפועל פתח-תקוה. לפני המשחק הורידו שטיח אדום מהבמה למגרש, והנשיא ירד להכיר את השחקנים. אותי הציגו בפניו ראשון בתור ראש קבוצת מכבי. ואני הצגתי בפני הנשיא את כל חברי קבוצתי. הנשיא ביקש ממני לבקש מהחברה שיעברו את שמותיהם לעברית. אמרתי לו שאשתדל להשפיע עליהם. בעצם מה זה ער' זר שם עברי? לפני המשחק עם רוסיה שינו את שמי לגלור. אתם מכירים מישהו שקורא לי ככה? אני לא.

אחר-כך התחיל המשחק. החברה מפתח תקוה התחילו בהתקפה הרצחנית שלהם. ידענו שבמשחק גב' ע' מי שמשיג את הית' רון בהתחלה, הוא המנצח בדרך כלל. אותו הדבר יודעים כנראה גם בפתח-תקוה, והיינו בטוחים, שאסטרטגיה הנה בא הגול הרא' שון. למולנו היו הפתח-תקואים כל כך בטור חים, שאחת מתוך 20 בעיטות שלהם תיכנס לשער, שלא דייקו כל כך בכחן. וכך קרה שאת הגול הראשון הכנסנו דחאק אנחנו. התפרצתי עם הכדור לשער שלהם, והמגן יפת, שם את רגלו מרוב התרגשות דחאק במקום הכי פחות מתאים, והשופט המצוין שליפ'ר לא היסס, כמו שופטים אחרים במק' רים כאלה, ופסק פנדל. רפי לוי, שפיספס כבר פנדל אחד לפני שבוע נגד בני-יהודה, וזכר את המנה שקיבל, הראה הפעם את הדרך לכדור בדיוק. 0:1.

זה קצת עודד אותנו, והחברה קיבלו מרץ. אם לומר את האמת, ההתקפה של פתח-תקוה היתה יותר תכליתית. אבל אנחנו, עם ההת' פרצויות הבורדות לשער, היינו יותר מסוכ' נים. וככה קיבלתי פתאום כדור מוילנסקי מצד ימין. עמדתי מול השער ומול המגנים. אף אחד לא היה בועט ממציב כזה, ביחוד שהיה שחקן אחר שלנו, רפי לוי, שעמד ב' עמדת הבקעה יותר טובה. כל שחקן היה מוסר לו. עשיתי הסעית גוף כאילו אני מוסר ונשארת לבדי עם הכדור מול ויסר' קר. אחר כך ויסר' קר את הכדור ברשת.

★ ★ ★
"גם אני שמעתי עליך"

ר' רדנו במחצית 2:0 לטבתנו, ולא האמנו למה שקרה. כמה חברה כבר התחילו לשמוח, אבל המאמן וס'קה מר-מר' ביץ' הזהיר אותנו שעוד לא ניצחנו ואם לא ניצחם נפסיד. לא על האפס, אבל נפסיד. צריך להלחם עד הסוף. עכשיו כבר היה בעד מה להילחם.

בחצי השני שוב פתחו המלבסים בהתקפה רצחנית ומדויקת, אבל למולנו תפס השער שלנו, אהרילה שרשטינסקי, יום מצויין. לא חשבתי אפילו שנצליח להעלות את התוצאה. ואיך שאני לא חושב על זה, מר' לי פתאום נחמיאס כדור. בעטתי אותו לור'

ה' חברה מספרים שהשבוע נפגשו ב' ישראל שני נשאים — נשיא המדינה נשיא הכדורגל, וכשהם אומרים את זה הם מתכחשים אלי. ונשיא המדינה, כך הם אומ' רים, אמר לנשיא הכדורגל: "תראה, לנהל את המדינה, יכול גם אתה אבל לנהל משווק כדורגל — אני לא יכול." אצל זה רק בדיחה. מפני שאף אחד מהם לא עמד על ידו כשיצחק ברצבי לחץ השבוע פעמיים את ידו והעניק לי את גביע המדינה בכדורגל. נכון הוא שהשבוע הגעתי לשיא הקריירה שלי בכדורגל. אני לא יודע אם זה היה המשחק הטוב ביותר שידעתי, אבל אין לי ספק שזה היה אחד המשחקים הבודדים בחיי שאני הייתי בו אחד הגורמים העיקריים לנצחון קבוצתי. ובמשחק כדורגל, שבו משחקים 11 שחקנים בכל קבוצה, זה לא דבר פשוט. חוץ מזה הייתי הכדורגלן הראשון אחרי אלפיים שנה, שזכה לקבל את גביע המדינה מידי הנשיא בכבודו ובעצמו.

עכשיו אני יכול כבר לגלות שלפני שבו' עות מספר, בעת שניפו אותי מנבחרת ישר' ואל בכדורגל, עמדתי בפני משבר. אני יודע, למרות שאינני נראה כזה, שלכל כדורגלן ג'ע' ו'ים ב' הוא צריך להיות את נעלי הכדורגל שלו בארון. הרבה חברים שלי, שהתחילו לבעוט בכדור יחד אתי, עשו זאת זמון. כאשר יגיע היום רו אריש שאינני ראוי עוד לתואר כדורגלן, אין לי ספק שאעשו זאת בלי לכווע' על איש. אבל כשעשו לי מה שעשו, ידעתי שלא רק שאני גמור, אלא שאני יכול עוד לתת הרבה. אולם אז חשבתי שאני לא אויביסטיבי.

יתכן שהייתי מקבל את 'עת' ה'מים, לולא כמה ידידים ואוהדים שהמריצו אותי ועודדו אותי להמשיך. אחד מהם, שאני מוכרח להזכירה, היה אברהם ליב, חבר ועד קבוצתי לשעבר. השבוע נוכחתי שאלה ש' עשו לי לעזוב — הם היו הטועים.

★ ★ ★

שטיח אדום ושם עברי

ע' פשוט הכל נראה רורד ויפה, אבל ביום חמישי האחרון לפני המשחק, זה לא היה ככה. מכבי תל-אביב הגיעה, עד השנה, תשע פעמים לגמר הגביע. תמיד היא עלתה כקבוצה פיזיורית, או לפחות בעלת סיכויים שיום לנצחון כמו יריבתה. השנה עלינו בפעם הראשונה לשחק בגמר הגביע, מתוך ידיעה שהיריבה שלנו עולה עלינו. הפועל פתח-תקוה הם היום, ואינני מתבייש להודות בכך, קבוצה יותר טובה. אני לא אגויס אם אומר שהיו חברים שפשוט פחדו לרדת למגרש. אחרי ההפסד שלנו בשבת שבערה לבני יהודה, אני לא מכיר הרבה אנשים ששמו סכף לנצחוננו. הפועל פתח-תקוה היו כל כך בטוחים בנצחונם, שכל הבוסים מהם על באו על חליפות שחור' רות. אני לא מומחה גדול בכדורגל, אבל

יעקב ויסוקר, שוער הפועל פתח-תקוה, שהיה אחראי להפסד קבוצתו, שומט כדור מידו ומאפשר לשייע גלור להבקיע את השער השלישי.

המונצח